

Csontos Márta

Belépési tilalom

Üzenet jóhiszemű esélyteleneknek

Most nem engedhetünk be,
nem alkalmas az időpont, most
ellenőrizzük a helyszíneket és
a jelentkezőket, s tünődünk a
sorvégeken, hova tehetjük a pontot,
de addig is maradjon neked a biztatás
szava, a végesből végtelenbe utazás öröme.
Most nem engedhetünk be, mert két
hangütés között nem lehet jól
kiszámítani a kondulás ütemét, de
addig is elismerjük, hogy jó körülötted
a rezgéstartomány, a megvilágítás
jó még a hátsó sorban is, még nyerő is lehetsz.
Még nem engedhetünk be, törékeny
a szövetség, s az érkező szellő is megtéveszthet
bennünket, melyik a rózsa illata, mert
legfontosabb a körültekintő szelekció.
Még nem engedhetünk be, hátha megcsap
bennünket a kóboráram, s az élesbe töltött
változásban nem lesz ébredés, s a teljesség
lakatlan marad. Még nem engedhetünk be, nem tudjuk,
ki a vendégmunkás és ki az igaz.

Lehet, hogy most már így marad ez az
állapot, s ezt az örökséget kell mentőcsónakodba
tenni, ha el akarod kerülni a gyalázatot.
A sok hitvány között felmagasztaltatik a
pogány ige, mégis sajnáljuk, de nem engedhetünk be.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. PhD-fokozatát a PPKE BTK Irodalomtudományi Doktoriskolájában szerezte 2019-ben. Legutóbbi kötetei: *Látószögek* (Kráter, 2018), „Zászló a szélben”. *Transzcendencia és küldetésstudat Reményik Sándor költészetében* (Hungarovox, 2020).

Padlásvers

A kilincsen még ott van gyermekkezem
nyoma, de nincs, aki felmelegítse a vasat,
régvolt emlékek hullafödele alól párolognak
romlott gondolatdarabok.

A padlásszoba ajtaja mögött lesben áll
a misztérium, nagyon kicsi a látástávolság,
a homály befércelte a sötétség szárnyait,
nincs esély repülésre, nincs más csak a
prehisztorikus csend – a félelem, hogy
valami megérint, vagy megcsúszok a
szétdobált gumikesztyűkön, amit még nagyanyám
szórt ide, mielőtt padlóra csendesítette a halál.
S ahogy az ajtó nyílik, nyakszirtemen elidőz kicsit
a huzat – nyikorgás borzongató lehelete.
Széttérül a fémszag a kulcslyukon, nem
merek lépni, de nincs mitől tartanom, nem
zavar meg a porba száradt egércincogás.

A szekrényben mégis, mintha mozogna
valami, látom, fiók-tündér kapaszkodik
az idő csúszdáján egy nem velem történt
mesében – kicsit megpihen a rozsdával
összedolgozott fogók magaslesén, majd
eltűnik, mint Alice Csodaországban,
én pedig ott maradok a szorongás verejtékében.

Versszövegemet beszippantja a transzcendencia,
nem tudom, belenyugodjak-e a látványba,
vagy tiltakozzak, nem tudom, mi az elszámolni
valóm, mi a magammal hordott trauma, van-e
behajtanivalóm vagy kellemetlen restanciám.

Most valami az arcomhoz ért, futnék
a hirtelen rémületben, de érzem, égnek
mögöttem a falak, lábam alatt tenger
kavarog, talán most ömlik szét a pokol
szennyvize – én pedig megpróbálok közben
fél kézzel kapaszkodni az égen, s ha szerencsém
van, elérem a szerelvényt, senki nem tartóztat
majd fel – Isten pecsétje van az útlevélen.